

Nu Ka Dalapan téh Kaasup kana Tujuh — Nomer Hiji

Dua Roma numutkeun Miller

Jeff Pippenger

2023-09-13

William Miller ngadasarkeun amanat kenabianna kana kerangka dua kakawasaan nu nganyenyeri, anu ku anjeunna leres diidentifikasi minangka Roma kapir jeung Roma papal.

“William Miller, nalika nerapkeun hermeneutikana, ningali dina rupa-rupa petikan apokaliptik hiji téma anu terus ngulang, nyaéta pasulayan antara umat Allah jeung musuh-musuh maranéhna. Dina analisisna ngeunaan kakawasaan-kakawasaan anu nganiaya umat Allah sapanjang jaman, anjeunna ngembangkeun konsép dua kajijikan, anu dihartikeun minangka paganisme (kajijikan anu kahiji) anu ngalambangkeun kakuatan panganiaya di luar gereja, jeung kapausan (kajijikan anu kadua) anu ngawakilan kakawasaan panganiaya di jero gereja. Ieu motif dua kajijikan anu janten ciri pikeun kalolobaan tafsiran nubuatna saterusna.” P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

Para ahli teologi Adventisme ngakuan kanyataan yén kerangka panerapan nubuatan Miller téh nyaéta dua kakawasaan nu nganyatakeun karuksakan, nyaéta paganisme jeung kapapaan, sanajan maranéhna ngan nganggap éta sabagé analisis ngeunaan sajarah Millerite, lain sabagé hiji bebeneran anu dipaparinkeun ka anjeunna ku Allah.

“Gusti ngutus malaikat-Na pikeun ngagerakkeun manah saurang patani anu can percaya kana Alkitab, sangkan nungtun anjeunna nalungtik nubuat-nubuat. Malaikat-malaikat Allah terus-terusan nganjang ka jalma pilihan éta, pikeun mingpin pikiranana jeung muka kana pangartina nubuat-nubuat anu salawasna poék pikeun umat Allah. Mimiti ranté bebeneran dipasihkeun ka anjeunna, sarta anjeunna ditungtun pikeun nalungtik unggal tumbu demi tumbu, nepi ka anjeunna nenjo kalayan héran jeung kagum kana Firman Allah. Anjeunna ningali di dinya aya ranté bebeneran anu sampurna. Eta Firman anu ku anjeunna kungsi dianggap henteu diilhamkeun, ayeuna kabuka di hareupeun paningalna dina kaéndahan jeung kamulyaanana. Anjeunna ningali yén hiji bagian tina Kitab Suci ngajelaskeun bagian séjén, sarta lamun hiji ayat katutup pikeun pangartina, anjeunna manggihan dina bagian séjén tina Firman éta hal anu ngajelaskeunana. Anjeunna nganggap Firman Allah anu suci éta kalayan kabungah sarta kalayan hormat jeung rasa ajrih anu pangjerona.” *Early Writings*, 230.

“Malaikat-Na” langsung dipikawanoh minangka Jibril ku Sister White.

Kecap-kecap malaikat éta, “Kami téh Jibril, anu nangtung di payuneun Allah,” nuduhkeun yén anjeunna nyekel kalungguhan anu kacida luhurna dina pangadilan-pangadilan sawarga. Nalika anjeunna sumping mawa talatah ka Daniel, anjeunna ngadawuh, “Teu aya saurang ogé anu nyepeng pageuh babarengan jeung Kami dina hal-hal ieu, iwal ti Mikail [Kristus], Pangeran maranéh.” Daniel 10:21. Ngeunaan Jibril, Jurusalamet ngandika dina Wahyu, yén “Mantenna

ngutus sarta ngécéskeun éta ku jalan malaikat-Na ka hamba-Na, Yohanes.” Wahyu 1:1. Jeung ka Yohanes éta malaikat ngadawuh, “Kami ieu sasama abdi jeung anjeun sarta jeung dulur-dulur anjeun, para nabi.” Wahyu 22:9, R.V. Pikiran anu matak kagum—yén malaikat anu nangtung pangdeukeutna dina kahormatan ka Putra Allah téh nyaéta anu dipilih pikeun muka tujuan-tujuan Allah ka manusa-manusa anu dosa. Kahayang Sagala Jaman, 99.

“Pikiran anu endah—yén malaikat anu nangtung pangdeukeutna dina kahormatan ka Putra Allah téh nyaéta anu dipilih pikeun muka maksud-maksud Allah” ka pikiran William Miller. Henteu ngan Gabriel wungkul, tapi para malaikat dina jamak nungtun pangarti anjeunna kana nubuat-nubuat “anu salawasna geus poék pikeun umat Allah.” Gabriel jeung malaikat-malaikat séjén nungtun Miller ngalangkungan Alkitab sacara runtuy ti Kajadian teras ka hareup. Ku kituna anjeunna dipingpin ka nubuat waktu pangpanjangna dina Alkitab, nyaéta “tujuh kali” (dua rébu lima ratus dua puluh taun) dina Imam dua puluh genep, lila saméméh anjeunna dipingpin ka dua rébu tilu ratus poé dina Daniel pasal dalapan ayat opat welas.

“Saterusna sim kuring nyanggakeun diri kana doa jeung kana maca Firman. Sim kuring netepkeun pikeun nyingkirkeun sagala prasangka anu geus nyampak dina pikiran, pikeun ngabandingkeun Kitab Suci jeung Kitab Suci kalayan tuntas, sarta ngudag panalungtikanana ku jalan anu teratur jeung sistematis. Sim kuring ngamimitian ku Kajadian, sarta maca ayat demi ayat, maju henteu leuwih gancang ti batan sakumaha harti tina unggal bagian téh dibuka, nepi ka ngantunkeun sim kuring bébas tina kabingungan ngeunaan naon waé anu sipatna mistis atawa anu katingalina papaséa. Iraha waé sim kuring manggihan hal anu samar, kabiasaan sim kuring nya éta ngabandingkeunana jeung sakabéh bagian séjén anu patali; sarta kalayan pitulung ti CRUDEN, sim kuring nalungtik sakabéh téks Kitab Suci anu ngamuat kecap-kecap penting anu kapanggih dina bagian anu samar naon waé. Tuluy, ku ngantep unggal kecap miboga patalina anu sajatina kana poko téks éta, lamun pamadegan sim kuring ngeunaan éta luyu jeung unggal bagian séjén anu patali dina Alkitab, éta henteu deui jadi kasusah. Ku jalan kieu sim kuring neruskeun ulikan Alkitab, dina pamariksaan kahiji sim kuring kana éta, salila kurang leuwih dua taun, sarta sapinuhna yakin yén éta téh napsirkeun dirina sorangan. Sim kuring manggihan yén ku ngabandingkeun Kitab Suci jeung sajarah, sakabéh nubuat, sajarah geus kagenapan, geus kagenapan sacara harfiah; yén sagala rupa lambang, métapora, misil, pasemon, jeung sajabana dina Alkitab, boh dijelaskeun dina patalina anu langsung, boh istilah-istilah anu dipaké pikeun ngungkabkeunana ditangtukeun dina bagian séjén tina Firman, sarta lamun geus dijelaskeun kitu, kudu kaharti sacara harfiah luyu jeung éta katerangan. Ku kituna sim kuring jadi yakin yén Alkitab téh hiji sistem bebeneran anu diwahyukeun, anu dipidangkeun kalayan écés tur basajan pisan, nepi ka ‘jalma anu keur ngumbara, sanajan bodo, moal nyasar di jerona.’ ...”

“Dumasar kana ulikan anu leuwih jero kana Kitab Suci, kuring nyindekkeun yén tujuh mangsa kakawasaan bangsa-bangsa kapir kudu dimimitian nalika bangsa Yahudi eureun jadi bangsa anu merdéka, nyaéta dina mangsa pangbuangan Manasyeh, anu ku para ahli kronologi anu pangsaéna ditangtukeun dina taun 677 S.M.; yén 2300 poé dimimitian babarengan jeung tujuh puluh minggu, anu ku para ahli kronologi anu pangsaéna ditetepkeun ti taun 457 S.M.; jeung yén 1335 poé, anu dimimitian ku dicabutna kurban poean, jeung ditegakkeunana kajijikeun anu nyababkeun karuksakan, Daniel pasal tujuh ayat sabelas, kudu dititimangsa ti

ditegakkeunana kakawasaan kapausan, sanggeus dicabutna kajijikeun-kajijikeun kapidir, anu, nurutkeun para ahli sajarah anu pangsaéna anu ku kuring bisa dirujuk, kudu ditetepkeun kira-kira ti taun 508 M. Ku ngitung sakabéh mangsa nubuat ieu ti rupa-rupa titimangsa anu dipasihkeun ku para ahli kronologi anu pangsaéna pikeun kajadian-kajadian anu ti dinya éta mangsa-mangsa téh écés kudu diitung, éta sakabéhna bakal réngsé babarengan, kira-kira dina taun 1843 M. Ku kituna, dina taun 1818, dina ahir dua taun ulikan kuring kana Kitab Suci, kuring dibawa kana kacindekan anu agung tur ngageterkeun, yén kira-kira dina dua puluh lima taun ti mangsa éta sakabéh urusan kaayaan urang anu ayeuna bakal dirampungkeun...”
William Miller’s Apology and Defense, 6, 12.

Aturan sebutan kahiji netepkeun yén hal anu pangheulana disebut téh miboga pentingna anu panggedéna, sarta hal anu pangheulana disebut dina Wahyu pasal hiji ayat hiji nyaéta prosés komunikasi anu digunakeun ku Rama nalika Mantenna maparin hiji pesen ka Yesus, anu satuluyna masrahkeun éta ka malaikat-Na, anu tuluy masrahkeun deui ka saurang nabi, anu satuluyna nulis éta sarta ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Nalika Adventisme nampik karya jeung pamanggihan William Miller, maranéhna lain waé nampik pondasi maranéhna, tapi ogé nampik pisan prosés komunikasi anu nungtun Miller kana pamahaman-pamahamanna, sarta maranéhna nampik prosés anu jadi hiji-hijina jalan pikeun manusa ngartos kana Wahyu Yesus Kristus anu dibuka pas saméméh waktu kasempetan tobat ditutup.

Miller dibingbing nepi ka ngartos yén tujuh mangsa dina Imamat dimimitian dina taun 677 SM. Ngan dina taun 1856 Gusti ngagunakeun Hiram Edson pikeun netelakeun yén panyebaran dina tujuh mangsa éta ogé dilaksanakeun ngalawan sapuluh kaom kalér Israél. Gusti keur ngupayakeun ngamekarkeun pamahaman ngeunaan tujuh mangsa saluyu jeung, tapi jauh ngaleuwihan, panemuan dasar Miller ngeunaan tujuh mangsa. Tapi dina taun 1856 caang anu dipidangkeun ku Hiram Edson sacara misterius nepi ka tungtungna, sabab artikel kadalapan dina runtuyan éta dipungkas ku kecap-kecap James White, anu harita jadi Redaktur Review and Herald, “To be continued.” Éta téh bakal “continued” tapi henteu nepi ka sanggeus 11 Séptémber 2001 nalika Gusti mingpin umat-Na kana “old paths” sarta ahirna kana runtuyan artikel anu can réngsé anu ditulis ku Hiram Edson.

Urang ayeuna henteu keur ngungkulan panolakan anu mimiti timbul teu lila sanggeus kuciwa gedé éta, tapi ngan ukur pikeun nétélakeun yén sanajan Miller dipingpin ka “tujuh waktu” dina Imamat dua puluh genep, écés yén Gusti miboga maksud pikeun nambahan pamahaman awal ngeunaan tujuh waktu éta ngaleuwihan pamahaman dasar Miller ngeunaan éta perkara. Anjeunna milih Hiram Edson, hamba anu sarua tina sajarah éta kénéh, anu saméméhna geus dipilih ku Anjeunna pikeun nampa visi ngeunaan Kristus ngaléngkah asup ka Rohangan Nu Maha Suci dina 23 Oktober 1844.

Ku sabab éta sim kuring ngagunakeun kecap-kecap ahli téologi Advent pikeun ngaku yén kerangka pikeun sakabéh panerapan nubuat Miller dumasar kana pamahamanana ngeunaan dua kakawasaan anu ngabinasakeun, anu dina kitab Daniel digambarkeun minangka “daily” (kapidir), anu salawasna dipatalikeun boh jeung “transgression” boh jeung “abomination,” duanana ngawakilan rupa-rupa aspék kakawasaan papalisme anu ngabinasakeun. Pamahaman dasar Miller ngeunaan

kakawasaan-kakawasaan Romawi geus ngaronjat pisan ti saprak sajarah anu anjeunna wakilan.

Malaikat-malaikat Allah, kaasup Jibrail, nungtun Miller kana pamahaman-pamahaman anu diproklamasikeunana. Pamahaman-pamahaman éta ngawengku nubuat-nubuat anu diproklamasikeunana, aturan-aturan tafsir Alkitab anu digunakeunana, jeung ogé kerangka anu ngamungkinkeun anjeunna nyusun nubuat-nubuat éta kalawan bener. Ka Miller dipaparinkeun kerangka yén dua kakawasaan anu ngalantarankeun karuksakan anu disinggung dina Daniel téh nyaéta Roma kahiru jeung Roma kapapaan. Future for America dipingpin kana kerangka tilu kakawasaan anu ngalantarankeun karuksakan, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu.

Sarta kuring nempo tilu roh najis siga bangkong kaluar tina sungut naga, jeung tina sungut sato galak, jeung tina sungut nabi palsu. Sabab éta téh roh-roh setan, anu ngayakeun mujijat-mujijat, anu maratuh ka para raja di bumi jeung di sakuliah dunya, pikeun ngumpulkeun maranéhna kana perang dina poé anu agung éta, nyaéta poé Allah Nu Mahakawasa. Wahyu 16:13, 14.

Karangka pikeun mangsa hareup Amérika diwangun dina dasar karya Miller, tapi ngalangkungan wates tempat karya anjeunna eureun. Adventisme ninggalkeun karangka anjeunna sarta mulang deui kana teologi Protestanisme murtad jeung Roma. Garis nubuat anu sarua diteruskeun dina kitab Wahyu, anu dimimitian dina kitab Daniel.

“Wahyu téh hiji kitab anu disegel, tapi ogé hiji kitab anu geus dibuka. Ieu nyatet kajadian-kajadian anu ajaib anu baris lumangsung dina poé-pocé panungtungan sajarah bumi ieu. Pangajaran-pangajaran dina kitab ieu téh pasti, lain mistis jeung teu kaharti. Di jerona, jalur nubuat anu sarua diteruskeun saperti dina Daniel. Sababaraha nubuat geus diulang ku Allah, ku kituna nembongkeun yén éta kudu dipaparinkeun pentingna. Gusti henteu ngulang hal-hal anu henteu gedé akibatna.” Manuscript Releases, jilid 9, 8.

Miller teu tiasa ngartos nubuat-nubuat dina kitab Wahyu, sabab garis paganisme jeung kapapaan anu kacida pageuhna dipidangkeun dina kitab Daniel dilegaan dina kitab Wahyu nepi ka ngawengku kakawasaan panganiaya salajengna anu bakal mucunghul dina panggung sajarah kenabian.

“Ngaliwatan kahiru, tuluy ngaliwatan kapausan, Sétan ngalantarankeun kakawasaanana salila mangabad-abad dina upaya mupus tina bumi para saksi Allah anu satia. Jalma-jalma kahiru jeung para pangagem kapausan digerakkeun ku sumanget naga anu sarua. Bédana ngan ieu, yén kapausan, ku nyieun purapura ngabdi ka Allah, jadi musuh anu leuwih bahaya jeung leuwih kejem. Ngaliwatan jalan Romanisme, Sétan ngajadikeun dunya tawanan. Garéja Allah anu ngaku-ngaku éta kabawa asup kana jajaran kasasab ieu, jeung leuwih ti sarébu taun umat Allah sangsara dina amarah naga. Jeung nalika kapausan, sanggeus dirampas kakuatanana, kapaksa eureun tina panganiayaan, Yohanes ningali hiji kakawasaan anyar mucunghul pikeun ngaguar sora naga, sarta nuluykeun pagawéan anu sarua kejemna jeung pinuh ku pitenah. Kakawasaan ieu, anu pangahirna anu bakal merangan garéja jeung hukum Allah, dilambangkeun ku hiji sato galak anu tandukna siga anak domba. Sato-sato galak saméméhna naék tina laut, tapi ieu mucunghul tina bumi, ngalambangkeun tumuwuhna bangsa anu damai, anu ku éta dilambangkeun. ‘Dua tanduk siga anak domba’ kacida hadéna ngagambarkeun

watak Pamaréntah Amérika Sarikat, sakumaha katémbong dina dua asas dasarna, nyaéta Republikaanisme jeung Protestantisme. Asas-asas ieu téh rusiah tina kakawasaan jeung kamakmuran urang salaku hiji bangsa. Maranéhna anu mimiti manggihan pangungsian di basisir Amérika bungah lantaran geus nepi ka hiji nagri anu bébas tina tuntutan sombong kapausan jeung tirani pamaréntahan karajaan. Maranéhna mutuskeun pikeun ngadegkeun hiji pamaréntahan dina dadasar anu lega, nyaéta kabébasan sipil jeung kabébasan agama.”

“Tapi guratan tegas tina patlot nubuatan ngébréhkeun hiji parobahan dina ieu kaayaan anu tengtrem. Sato galak anu tandukna siga anak domba nyarita ku sora naga, sarta ‘ngajalankeun sakabéh kakawasaan sato galak anu kahiji di hareupeunana.’ Nubuatan nyatakeun yén manehna bakal ngandika ka jalma-jalma anu maratuh di bumi supaya maranéhna nyieun hiji gambar pikeun sato galak éta, sarta yén ‘manehna nyababkeun sakumna, boh nu leutik boh nu gedé, nu beunghar boh nu miskin, nu merdéka boh nu hamba, narima hiji tanda dina leungeun katuhuna, atawa dina tarangna; sarta supaya euweuh jalma anu bisa meuli atawa ngajual, iwal ti anu boga éta tanda, atawa ngaran sato galak éta, atawa bilangan ngaranna.’ Ku kituna Protestantisme nuturkeun léngkah-léngkah Kapapaan.” Signs of the Times, November 1, 1899.

Pikeun Miller, sato galak ti laut jeung sato galak ti bumi dina Wahyu tilu welas ngagambarkeun Roma pagan anu diteruskeun ku Roma kapapaan. Miller ogé narékahan pikeun nerapkeun kerangka pamahamanna kana Wahyu tujuh welas, nanging panyageuran tatu maot kapapaan, kalungguhan profétis Amérika Sarikat jeung Perserikatan Bangsa-Bangsa aya di luar kerangka ilahi anu geus dipasrahkeun ka anjeunna ku para malaikat. Pikeun anjeunna, sato galak anu naék ti bumi dina Wahyu tilu welas téh nya éta kapapaan.

Miller téh utusan anu baris dipaké pikeun nyabut jubah Protestantisme tina panangan jalma-jalma anu ngaku Protestan, anu geus kaluar tina Jaman Poék. Mangsa nalika Amérika Sarikat bakal nyarita saperti naga, nalika Republikaanisme robah jadi démokrasi jeung Protestantisme nu murtad bakal ngahiji jeung pamaréntahan nu murtad sarta ngulang deui pakaitna garéja jeung nagara anu mangrupa gambar kapapaan, can datang dina jamanna. Ku sabab éta, manéhna narékahan pikeun nempatkeun kitab Wahyu kana raraga ilahi anu geus dipaparinkeun ka dirina ku malaikat.

Anjeunna kapilih pikeun ngartos kana nambahanana pangaweruh anu dihasilkeun dina taun 1798 nalika visi Walungan Ulai dina Daniel dalapan jeung salapan dibuka segelna. Ka hareupna, Amérika kudu ngartos visi Walungan Hiddekel dina Daniel pasal sapuluh nepi ka dua belas anu dibuka segelna dina taun 1989, nalika, sakumaha diterangkeun dina Daniel sabelas, ayat opat puluh, nagara-nagara anu ngawakilan urut Uni Soviét disapuan ku kapausan jeung Amérika Sarikat.

Raraga anu dipasrahkeun ku para malaikat ka Future for America dumasar kana idéntifikasi sarta panerapan nubuat dina kontéks pasatuan tilu rupa, nyaéta naga, sato galak, jeung nabi palsu.

“Cahya anu ditarima ku Daniel ti Allah dipasihkeun hususna pikeun poé-poé panungtungan ieu. Tetenjoan-tetenjoan anu ku anjeunna katingali di sisi walungan Ulai jeung Hiddekel, walungan-walungan gedé di Sinear, ayeuna keur lumangsung dina prosés kacumponan, jeung sagala kajadian anu geus dinubuatkeun bakal geura kajadian.” Testimonies to Ministers, 112.

Kaum Millerit mapagkeun amanat malaikat kahiji jeung kadua, ngawartakeun dibukana pangadilan. Future for America keur mapagkeun amanat malaikat katilu.

Abdi parantos melak, Apolos nyiraman; ari Allah anu maparin tumuwuhna. Ku sabab kitu, anu melak téh lain naon-naon, kitu deui anu nyiraman téh lain naon-naon; ngan Allah anu maparin tumuwuhna. Ari anu melak jeung anu nyiraman téh hiji; sarta unggal jalma bakal narima ganjaranana sorangan nurutkeun pagaweanana sorangan. Sabab kami téh sasama pagawé jeung Allah; aranjeun téh ladang kagungan Allah, aranjeun téh wangunan kagungan Allah. Nurutkeun kana kurnia Allah anu dipaparinkeun ka abdi, sapertos hiji tukang ngawangun anu wijaksana, abdi parantos neundeun pondasina, sarta anu sanés ngadegkeun wangunan di luhurna. Tapi masing-masing jalma kudu ngawas kumaha manehna ngawangun di luhureun éta. Sabab teu aya saurang ogé anu tiasa neundeun pondasi anu sanés ti batan anu parantos diteundeun, nya éta Yesus Kristus. 1 Korinta 3:6–11.

Pikeun nampilkeun amanat malaikat katilu kalawan leres, anjeun ogé kudu nampilkeun amanat dua malaikat nu kahiji, sabab urang parantos dibéjaan yén moal aya nu katilu lamun teu aya nu kahiji jeung nu kadua. Amanat kahiji jeung kadua téh jadi dasar, sedengkeun amanat katilu téh batu panutupna, tapi amanat katilu moal kungsi mungkir atawa nentang amanat kahiji jeung kadua. Lamun kitu, éta lain amanat anu sajati.

“Pesen anu kahiji jeung kadua dipasihkeun dina taun 1843 jeung 1844, sarta ayeuna urang aya dina handapeun pangwawaran pesen anu katilu; tapi katilu-tuluna pesen éta masih kénéh kudu diproklamasikeun. Ayeuna ogé, sarua pentingna jeung baheula, yén éta pesen-pesen kudu diulangkeun ka jalma-jalma anu keur néangan bebeneran. Ku kalam jeung ku sora urang kudu ngagelarkeun éta pangwawaran, bari nembongkeun runtuyanana, jeung panerapan nubuat-nubuat anu mawa urang ka pesen malaikat anu katilu. Moal aya anu katilu lamun henteu aya anu kahiji jeung anu kadua. Pesen-pesen ieu kudu urang sampaikan ka dunya ngaliwatan publikasi-publikasi, dina ceramah-ceramah, bari nembongkeun dina jalur sajarah kenabian hal-hal anu geus kajadian jeung hal-hal anu bakal kajadian.” Selected Messages, buku 2, 104, 105.

Aya hiji paniténan anu kacida hadéna ngeunaan sajarah Millerite jeung sajarah urang. Kaum Millerite téh mangrupa awalna, sedengkeun urang mangrupa ahirna. Maranéhna nepikeun jeung ngahirupan amanat malaikat kahiji jeung kadua. Urang nepikeun amanat malaikat katilu. Amanat maranéhna anu can diségél (visi Ulai) kapanggih dina dua pasal dina kitab Daniel, sedengkeun amanat urang (visi Hiddekel) kapanggih dina tilu pasal. Maranéhna ngawanohkeun cilaka kahiji jeung kadua, sarta hirup dina jero kacumponan cilaka kadua. Urang ngawanohkeun sarta hirup dina jero kacumponan cilaka katilu. Raraga panerapan nubuat maranéhna nyaéta Roma kapis (naga) jeung Roma kapausan (sato galak). Raraga panerapan nubuat urang nyaéta Roma modéren minangka sato galak tilu rupa.

Nalika urang mimiti nimbang-nimbang ciri Roma kapausan dina pasal ka tujuh welas tina Wahyu minangka nu kadalapan anu asalna tina tujuh, pantes pikeun urang mertimbangkeun naon anu dipikaharti ku kaum Millerit ngeunaan Roma dina sajarah pondasi. Malaikat katilu bakal nampa cahaya tambahan, tapi cahaya éta moal kungsi nentang bebeneran anu geus mapan.

Dina pasal dua, tujuh, dalapan, sawelas, jeung dua welas kitab Daniel ngaidentifikasi Roma, di antara kakawasaan-kakawasaan séjén. Urang keur mertimbangkeun dua fase Roma saméméh taun 1798; nyaéta pagan jeung papal, minangka kerangka pikeun panerapan nubuat Miller. Miller jeung para panaratas ngaidentifikasi yén “jalma-jalma perampok ti bangsamu” dina Daniel pasal sawelas ayat opat welas ngawakilan Roma.

Dina mangsa eta loba anu bakal ngalawan ka raja kidul; deuih jalma-jalma tukang ngarampok ti bangsamu bakal ngangkat dirina pikeun netepkeun eta tetenjoan; tapi maranéhna bakal rubuh. Daniel 11:14.

Aya sahanteuna aya dua perkara anu penting pikeun diperhatikeun dina ieu ayat. Kecap “vision” dina ieu ayat mangrupa salah sahiji tina dua kecap Ibrani dina kitab Daniel anu ditarjamahkeun jadi “vision.” Salah sahiji kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “vision” nyaéta *châzôn*, sarta hartina impian, atawa hiji nubuat atawa hiji tetenjoan. Kecap *châzôn* nandakeun sajarah nubuatan, atawa hiji mangsa waktu, sarta kapanggih sapuluh kali dina kitab Daniel jeung salawasna ditarjamahkeun jadi “vision.”

Kecap Ibrani nu séjén anu ogé ditarjamahkeun jadi “tettenjoan” nyaéta *mar-eh*’ sarta hartina panampakan. Kecap *mar-eh*’ nandakeun hiji titingalian tunggal, hiji titik dina waktu. Kecap Ibrani *mar-eh*’ kapanggih tilu welas kali dina Daniel, sarta ditarjamahkeun jadi “tettenjoan” genep kali, opat kali jadi “raray,” dua kali jadi “panampakan,” jeung sakali jadi “alus rupana.”

Para garong ti bangsam melambangkan Roma, ku sabab éta poko nubuat ngeunaan Roma nu netepkeun “tetempoan” nubuat dina kitab Daniel. Ku sabab kitu, penting pikeun ngartos harti Roma minangka lambang nubuat.

Logika nubuat nungtut yén kecap “vision” anu ngagambarkeun sajarah nubuat téh nyaéta “vision” anu sarua jeung anu dibahas dina kitab Wahyu, sabab ilham netelakeun yén Daniel jeung Wahyu téh hiji kitab anu sarua, yén duanana silih lengkepan, yén duanana silih nyampurnakeun, sarta yén garis nubuat anu sarua anu aya dina Daniel diteruskeun dina Wahyu. Pokok-pokok ieu anu ditepikeun dina *Spirit of Prophecy* geus kaasup dina runtuyan artikel ieu, ku kituna moal ku sim kuring diasupkeun deui. Kuring baris nambahan hiji deui pokok anu ogé geus ku urang diasupkeun tina Sister White. Éta pokok nyaéta yén sakabéh kitab dina Alkitab patepung sarta mungkas dina kitab Wahyu. “Vision” sajarah nubuat (*châzôn*) anu kapanggih dina Daniel sarta diteguhkeun ku poko nubuat ngeunaan Roma, ngagambarkeun visi sajarah nubuat sapanjang Alkitab. Sakabéh kitab dina Alkitab patepung sarta mungkas dina Wahyu, sarta Allah henteu kungsi ngabantah ka Diri-Na sorangan. Moal kungsi! Lamun anjeun nyangka yén Anjeunna geus ngalakukeun kitu, hartina anjeun keur salah ngartos kana hiji hal. Kecap Ibrani anu sarua pisan (*châzôn*) ogé ditarjamahkeun jadi vision dina kitab Siloka.

Di mana teu aya tettenjoan, umat jadi musna; ari sing saha anu nyepeng kana hukum, bagja manéhna. Siloka 29:18.

Éta téh hal kahiji anu kudu dipertimbangkeun ngeunaan éta ayat. Lamun urang salah ngartos Roma, mangka urang moal bisa netepkeun paningal sajarah nubuatan. Kanyataan éta dina

hakekatna netepkeun usaha-usaha kaum Yésuit jeung nu séjénna sapanjang sajarah anu geus ngenalkeun teologi palsu pikeun ngancurkeun poko nubuatan ngeunaan Roma. Nalika urang mertimbangkeun pamahaman dasar ngeunaan Roma, urang kudu nyimpen ieu dina pikiran.

“Jalma-jalma anu jadi bingung dina pamahaman maranéhna ngeunaan firman, anu gagal ningali harti antikristus, pasti bakal nempatkeun dirina di pihak antikristus. Ayeuna geus euweuh waktu pikeun urang nyaluyukeun diri jeung dunya. Daniel keur nangtung dina bagianana jeung dina tempatna. Nubuat-nubuat Daniel jeung Yohanes kudu dipikaharti. Eta silih napsirkeun. Eta maparin ka dunya bebeneran-bebeneran anu kudu dipikaharti ku unggal jelema. Nubuat-nubuat ieu kudu jadi kasaksian di dunya. Ku panggenepanana dina poe-poe panungtungan ieu, eta bakal ngajentrekeun dirina sorangan.” Kress Collection, 105.

Lamun anjeun gagal ningali harti antikristus (Roma), anjeun bakal ngagabung jeung Roma, sarta ieu pangéling disimpen dina kontéks sanggup atawa henteu sanggup ngartos kitab Daniel jeung Wahyu. Kaum Millerit ngawangun pamahaman dasar Adventisme dina dasar pangidentifikasi maranéhna kana Roma. Maranéhna ngartos yén Roma dilambangkeun ku dua kakawasaan pangmusnakeun, yén duanana téh mangrupa fase-fase Roma, tapi maranéhna can aya dina hiji titik sajarah pikeun ningali Roma minangka hiji persatuan tilu rupa sakumaha dilambangkeun dina kitab Wahyu. Ku kituna, Daniel téh jadi pondasi anu dilambangkeun ku kaum Millerit, jeung Wahyu téh batu puncak anu dilambangkeun ku Future for America. Aya deui hiji hal tina Daniel pasal sabelas ayat opat welas anu ku kami dipikahayang pikeun diidentifikasi.

Miller jeung para panaratas ngartos yén gambaran dina impian Nebukadnesar ngawakilan opat karajaan, nyaéta Babul, Médo-Pérsia, Yunani, jeung Roma. Maranéhna teu tiasa ningali saluareun karajaan kaopat, sabab maranéhna ngartos yén Roma kapapaan téh ngan saukur fase kadua tina Roma, ku kituna karajaan kaopat éta parantos réngsé dina taun 1798. Tina sudut pandang sajarah anu dipiboga ku maranéhna, hiji-hijina pananda nubuat anu masih kari téh nyaéta Kadatangan Kristus anu Kadua, nalika batu anu dipotong kaluar tina gunung bakal nabrak suku-suku éta gambaran. Kaum Millerit ngakuan bédana-bédana nubuat antara Roma kaping dua jeung Roma kapapaan, tapi ku sabab kapaksa nyaluyukeun taun 1798 jeung mulangna Kristus, maranéhna teu tiasa ningali leuwih jauh ti opat karajaan.

“Urang parantos nepi kana hiji mangsa nalika padamelan suci Allah dilambangkeun ku suku-suku patung éta, anu beusina campur jeung taneuh liat anu leueur. Allah gaduh hiji umat, umat pilihan, anu daya ngabédakeunana kudu disucikeun, anu ulah jadi najis ku nempatkeun kai, jarami, jeung tunggul dina luhureun pondasi. Unggal jiwa anu satia kana parentah-parentah Allah bakal ningali yén ciri anu ngabédakeun iman urang téh nyaéta Sabat poe katujuh. Lamun pamaréntah ngahargaan Sabat sakumaha anu diparéntahkeun ku Allah, éta bakal nangtung dina kakuatan Allah jeung dina ngabéla iman anu sakali geus dipasrahkeun ka para suci. Tapi para negarawan bakal ngajunjung sabat palsu, sarta bakal nyampurkeun iman agamana jeung pangjagaan ieu anak kapausan, nempatkeunana di luhur Sabat anu geus disucikeun jeung diberkahan ku Gusti, anu dipisahkeun ku Mantenna pikeun dijaga suci ku manusa, minangka tanda antara Anjeunna jeung umat-Na nepi ka sarébu turunan. Campur adukna urusan garéja jeung urusan nagara dilambangkeun ku beusi jeung taneuh liat. Persatuan ieu keur ngalemahkeun sakabéh kakuatan garéja-garéja. Ieu méré kakawasaan nagara ka garéja

bakal mawa akibat-akibat anu jahat. Jalma-jalma geus ampir ngaleuwihan wates kasabaran Allah. Maranéhna geus nanamkeun kakuatanana kana pulitik, sarta geus ngahiji jeung kapausan. Tapi bakal datang waktuna nalika Allah bakal ngahukum jalma-jalma anu geus ngabatalkeun hukum-Na, sarta pagawean jahat maranéhna bakal malik nimpah ka dirina sorangan.” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168.

Wahyu tujuh welas téh nya éta pangidéntifikasian anu pamungkas ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, sarta éta nétélakeun yén tujuh karajaan geus runtag jeung yén karajaan anu kadalapan téh nya éta pasatuan tilu-rupa ti Roma modéren. Lamun rujukan anu kahiji kana karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab téh Daniel pasal dua, sarta mémang kitu saéstuna; mangka rujukan anu pamungkas kudu dijelaskeun ku rujukan anu kahiji. Kumaha opat karajaan dina Daniel pasal dua bisa sajalan jeung dalapan karajaan dina Wahyu tujuh welas?

Ku sabab kitu, sing émut salila urang neruskeun ieu, yén kaum Millerite henteu tiasa ningali kajadian-kajadian nubuat saluareun sajarah maranéhna sorangan. Amanat anu ku maranéhna kaharti sarta diproklamasikeun netepkeun Kadatangan Kristus anu Kadua minangka tanda jalan salajengna dina sajarah nubuat. Nanging, upami pamahaman Millerite ngeunaan Roma minangka lambang anu netepkeun tetempoan sajarah nubuat, sareng ogé Daniel pasal dua, duanana mangrupikeun bebeneran dasar Millerite, kumaha ieu tiasa saluyu jeung dalapan karajaan dina pasal tujuh belas tina Wahyu?

Lamun anjeun can tangtu naha gambar Daniel dua téh mangrupa dasar, nu kudu dipigawé ku anjeun ngan ukur nitenan bagan para panaratas taun 1843 jeung 1850. Duanana ngagambarkeun gambar Daniel dua dina éta bagan. Nu sarua pentingna nyaéta yén Ellen White netelakeun yén duanana bagan éta dijieun ku pituduh Allah jeung nurutkeun rarancang-Na.

“Kuring parantos ningali yén bagan taun 1843 téh dipingpin ku panangan Gusti, sarta yén éta henteu meunang dirobah; yén angka-angkana téh sakumaha anu dipikahoyong ku Mantenna; yén panangan-Na ngawaskeun sarta nyumputkeun hiji kasalahan dina sabagian angka éta, nepi ka teu aya saurang ogé anu bisa ningali éta, dugi panangan-Na dipiceun.” Early Writings, 74, 75.

Ngeunaan bagan taun 1850 anjeunna nyatakeun:

“Kuring ningali yén Allah aya dina penerbitan bagan ku Sadérék Nichols. Kuring ningali yén aya hiji nubuat ngeunaan bagan ieu dina Alkitab, jeung lamun bagan ieu diparancang pikeun umat Allah, lamun éta cekap pikeun hiji, éta ogé cekap pikeun nu séjén, jeung lamun saurang meryogikeun bagan anyar anu dicét dina skala anu leuwih gedé, sakabéhna ogé meryogikeun éta sarua gedéna.” Manuscript Releases, jilid 13, 359.

Aya hiji paribasa kolot ti dunya anu nyebut, “Kasalahan miboga loba jalan, tapi bebeneran ngan boga hiji.” Aya sababaraha rupa kasalahan anu geus dipaké pikeun nyegah jalma-jalma supaya teu ngakuan yén Roma modéren dina Wahyu tujuh welas téh sirah kadalapan anu asalna tina anu tujuh. Salah sahiji tina kasalahan anu dipaké ku para ahli teologi Adventisme nyaéta panyingkab anu salah ngeunaan karajaan-karajaan sajarah. Di dieu kuring lain nujul kana karajaan-karajaan nubuat Alkitab, sabab ieu dua sebutan anu béda. Karajaan-karajaan nubuat Alkitab diadegkeun dina

panyebutan anu kahiji dina Daniel pasal dua, tapi aya karajaan-karajaan sajarah anu miheulaan Babul. Ellen White kalawan écés ngaidentifikasi saha waé karajaan-karajaan sajarah téh, tapi para ahli teologi Adventisme teu maliré kasaksian anu diilhamkeun sarta nyieun runtuyan karajaan-karajaan sajarah anu ngahalangan pamahaman yén Roma salawasna muncul minangka anu kadalapan sarta asalna tina anu tujuh. Sanajan kitu, Roma-lah anu netepkeun éta titingalian.

Para ahli teologi Adventisme jeung Protestantisme nu murtad ngajukeun yén karajaan-karajaan sajarah téh nyaéta Mesir, Asyur, Babul, Média-Pérsia, Yunani, Rum, jeung saterusna. Sister White ngawartosan ka urang yén aya karajaan katilu dina sajarah, anu ku maranéhna dipilih pikeun ditinggalkeun. Naha maranéhna keur ninggalkeun éta karajaan, atawa maranéhna keur ninggalkeun Roh Nubuat? Duanana.

“Sajarah bangsa-bangsa anu silih ngagentos, anu masing-masing geus ngeusian waktu jeung tempat anu geus dipaparinkeun ka maranéhna, bari teu sadar mapagkeun kasaksian kana bebeneran anu ku maranéhna sorangan hartina teu kaharti, nyarita ka urang. Ka unggal bangsa jeung ka unggal jalma dina mangsa kiwari, Allah geus netepkeun hiji tempat dina rarancang-Na anu agung. Dina poé ieu manusa jeung bangsa-bangsa keur diukur ku unting-unting anu aya dina panangan Anjeunna anu teu kungsi lepat. Ku pilihan maranéhna sorangan, sakumna keur nangtukeun nasibna; sarta Allah ngawasa jeung ngatur sakabéhna pikeun ngalaksanakeun maksud-maksud-Na.

“Riwayat anu ku Kami Nu Agung, AKU AYA, geus ditangtukeun dina pangandika-Na, ngahijikeun mata ranté demi mata ranté dina ranté nubuat, ti kalanggengan dina mangsa katukang nepi ka kalanggengan dina mangsa nu bakal datang, nétélakeun ka urang di mana urang aya ayeuna dina lalampahan jaman-jaman, jeung naon anu bisa dipiharep dina waktu nu bakal datang. Sagalana anu ku nubuat geus diwartakeun bakal kajadian, nepi ka mangsa ayeuna, geus kacatet dina kaca-kaca sajarah, sarta urang bisa yakin yén sakumna anu tacan kajadian kénéh bakal digenepan nurutkeun runtuyanana.”

“Rubuhna ahir sakabéh kakawasaan di bumi geus écés dinubuatkeun dina firman kayaktian. Dina nubuat anu diucapkeun nalika putusan ti Allah diumumkeun ka raja pamungkas Israél, dipasihkeun ieu amanat: ‘Kieu timbalan PANGERAN Nu Maha Agung: Cabut makuta imam, jeung copot makuta raja: ... angkatkeun anu handap, jeung handapkeun anu luhur. Kami bakal ngagulingkeun, ngagulingkeun, ngagulingkeun eta: jeung eta moal aya deui, nepi ka sumping Anjeunna anu kagungan hakna; sarta eta bakal ku Kami dipasrahkeun ka Anjeunna.’ Ezekiel 21:26, 27.”

“Makuta anu dicabut ti Israél tuluy ngalih silih gantikeun ka karajaan Babul, Médo-Pérsia, Yunani, jeung Rum. Allah ngandika, ‘Ieu moal aya deui, nepi ka Anjeunna sumping anu memang hak-Na; sarta Kami baris masrahkeun éta ka Anjeunna.’”

“Waktuna geus caket. Dinten ieu tanda-tanda jaman nétélakeun yén urang keur nangtung dina ambang kajadian-kajadian anu agung jeung khidmat. Sagalana di dunya urang keur ngagalura. Di hareupeun panon urang keur kacumponan nubuat Jurusalamat ngeunaan kajadian-kajadian anu bakal miheulaan datangna Mantenna: ‘Aranjeun bakal ngadangu peperangan jeung beja-beja ngeunaan peperangan.... Bangsa bakal gugah ngalawan bangsa, jeung karajaan

ngalawan karajaan: sarta bakal aya kalaparan, panyakit sampar, jeung lini di rupa-rupa tempat.’
Mateus 24:6, 7.”

“Ayeuna ieu mangsa anu pinuh ku kapentingan anu kacida gedéna pikeun sakumna nu hirup. Para pamingpin jeung negarawan, jalma-jalma anu nyekel kalungguhan kapercayaan jeung kawenangan, lalaki jeung awéwé anu mikir tina sagala lapisan, nancebkeun perhatian maranéhna kana kajadian-kajadian anu lumangsung di sabudeureun urang. Maranéhna keur nengetan hubungan-hubungan anu tegang tur teu tenang anu aya di antara bangsa-bangsa. Maranéhna niténan kakeueumna kaayaan anu keur ngawasaan unggal unsur kadunyaan, sarta maranéhna ngakuan yén hiji hal anu agung jeung nangtukeun téh geus rék kajadian—yénu dunya geus aya dina ambang hiji krisis anu luar biasa gedéna.

“Ayeuna ayeuna keur nahan angin pasaliah, sangkan ulah nepi ka niup saméméh dunya dipaparin pangéling ngeunaan karuksakan anu bakal datang ka dinya; tapi aya hiji badai keur ngariung, geus siap bitu nimpah bumi; jeung lamun Allah maréntahkeun ka malaikat-malaikat-Na supaya ngaleupaskeun angin-angin éta, bakal aya hiji kajadian pasaliah anu moal mampuh digambarkeun ku panon kalam mana waé.

“Alkitab, sarta Alkitab wungkul, anu maparin pintonan anu leres ngeunaan perkara-perkara ieu. Di dieu diungkabkeun adegan-adegan pamungkas anu agung dina sajarah dunya urang, kajadian-kajadian anu ayeuna geus ngalungkeun kalangkangna ka hareup, sora datangna maranéhna matak ngageterkeun bumi jeung nyieun hate manusa leuleus ku kasieun.”
Education, 178–180.

Petikan ieu ngandung loba cahaya pikeun jaman urang, tapi anu hayang ku sim kuring ditegeskeun nyaéta yén Sister White kalayan écés nangtukeun yén karajaan sajarah anu miheulaan Babul téh nyaéta Israél, lain Asyur. Karajaan-karajaan sajarah anu dipaké ku para ahli teologi ngaluarkeun Israél tina golongan karajaan sajarah, sanajan kakawasaan jeung kamulyaan anu kungsi diteguhkeun dina mangsa pamaréntahan raja Suleman, jeung sanajan kasaksian langsung ti ilham ngaliwatan Yehezkiel jeung Ellen White yén makuta Israél dipasrahkeun ka Babul.

Lamun urang nerapkeun panarangan anu diilhamkeun éta kana karajaan-karajaan sajarah, urang manggihan yén Israil perlu diasupkeun kana golongan karajaan-karajaan éta. Israil, Asyur, jeung Mesir téh karajaan-karajaan sajarah anu miheulaan karajaan kahiji dina nubuat Alkitab, nyaéta Babul. Ku sabab kitu, karajaan kaopat dina “sajarah” nyaéta Babul, karajaan kalima nyaéta Mado-Persia, karajaan kagenep nyaéta Yunani, karajaan katujuh nyaéta Roma kapid, sarta karajaan kadalapan nyaéta Roma kapausan, anu asalna tina anu tujuh, sabab éta ngawakilan fase kadua tina Roma kapid. Lamun karajaan-karajaan sajarah diitung, Roma kapausan téh karajaan kadalapan, sarta asalna tina anu tujuh.

Dina Daniel tujuh urang manggihan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab anu dilambangkeun ku sato galak. Babul nyaéta singa anu satuluyna dituturkeun ku biruang ti Médo-Pérsia. Anu katilu nyaéta Yunani minangka maung tutul, tuluy Roma minangka sato galak anu “pikagumbiraean jeung pikasieuneun” anu miboga “huntu beusi.” Sato galak anu pikasieuneun éta, saluyu jeung patung dina Daniel dua, nyaéta Roma, karajaan kaopat dina nubuat Alkitab.

Kaum Millerit ngartos yén karajaan kaopat téh nyaéta Roma, ku kituna maranéhna ngartos ciri-ciri sato galak anu pikageuleuheun éta saperti kitu, sarta saukur nerapkeun sakabéh ciri-ciri nubuat ngeunaan éta sato galak ka karajaan kaopat. Maranéhna ningali bédana antara Roma kaping jeung Roma kapapaan dina éta petikan, tapi teu tiasa ningali aya karajaan kalima dina nubuat Alkitab, sabab maranéhna leres ngagunakeun panyebutan munggaran ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab minangka titik rujukan maranéhna. Tapi bédana antara dua Roma éta aya dina éta petikan, anu ngamungkinkeun urang mertimbangkeun yén bédana antara dua Roma éta ngawakilan dua karajaan. Tapi ieu lain pokok anu keur urang pertimbangkeun.

Kitu cenah anjeunna, Karajaan kaopat téh bakal jadi karajaan kaopat di bumi, anu bakal béda ti sakabéh karajaan, sarta bakal ngalalap sakuliah bumi, nginjak-injak éta, jeung ngarempagkeunana nepi ka remuk. Jeung sapuluh tanduk tina karajaan ieu téh sapuluh raja anu bakal hudang; sarta anu saurang deui bakal hudang sanggeus maranéhna; jeung anjeunna bakal béda ti nu mimiti, sarta bakal nalukkeun tilu raja. Jeung anjeunna bakal ngucapkeun kecap-kecap anu agung ngalawan Nu Maha Luhur, sarta bakal nganyenyeri para wali Nu Maha Luhur, jeung nyangka rék ngarobah mangsa-mangsa jeung hukum-hukum; sarta maranéhna bakal diserahkeun kana leungeunna nepi ka hiji mangsa, jeung mangsa-mangsa, jeung satengah mangsa. Tapi pangadilan bakal linggih, sarta maranéhna bakal nyabut kakawasaanana, pikeun ngabasmi jeung ngancurkeunana nepi ka ahir. Daniel 7:23–26.

Karajaan kaopat dina Daniel dua nyaéta Roma. Sapuluh tanduk ngagambarkeun sapuluh bangsa anu ngawakilan karajaan Roma kaping, sarta saméméh Roma kapausan ngawasaan dunya dina taun 538, tilu tina karajaan-karajaan éta bakal disingkirkeun, atawa dicabut. Satuluyna “tanduk” “leutik” dina ayat dalapan, anu miboga “panon siga panonna manusa, jeung sungut anu nyarita hal-hal gedé,” bakal mucunghul. Upama dina karajaan kaopat aya sapuluh tanduk sarta tilu dipiceun supaya “tanduk leutik” ngaganti éta tilu tanduk, mangka nalika éta tilu tanduk dipiceun, tinggal tujuh tanduk, sarta tanduk leutik téh anu kadalapan, sabab Roma salawasna mucunghul minangka anu kadalapan sarta kaasup kana anu tujuh. Aya loba cahaya ngeunaan Roma dina dua faséna dina ieu bab, tapi di dieu urang saukur méré kasaksian kadua yén sacara nubuat kitu deui sacara sajarah, Roma mucunghul minangka anu kadalapan sarta kaasup kana anu tujuh.

Dina pasal dalapan urang manggihan pangjembaran tina pasal tujuh. Ieu pasal sakali deui nangtukeun karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, nanging henteu deui nyebut karajaan anu kahiji, nyaéta Babul; sabab nalika Daniel nampi tetenjoan dina pasal dalapan, waktuna geus pohara deukeut kana ahir Babul. Dina ieu pasal, Mèdo-Pérsia dilambangkeun ku hiji domba jalu anu boga dua tanduk. Yunani dilambangkeun ku hiji embe anu boga hiji tanduk, anu tuluy pegat sarta ngaluarkeun opat tanduk tina tanduk anu pegat éta. Saterusna hiji “tanduk leutik” mucunghul sanggeus Yunani, sarta sakali deui tanduk leutik éta ngagambarkeun Roma. Sanajan Roma lain turunan langsung tina kakaisaran Yunani, ieu petikan ngagambarkeun tanduk leutik éta saolah-olah kaluar tina salah sahiji tina opat tanduk anu timbul dina karajaan Yunani sanggeus tanduk anu kahiji—anu ngawakilan Aleksander Agung—pegat. Roma lain turunan bangsa Yunani, tapi éta ngamimitian panaklukanana ka dunya ti wewengkon Yunani, sarta dina harti éta, éta kaluar tina salah sahiji opat tanduk tadi.

Ku kituna urang mendakan dina pasal dalapan hiji kasaksian kadua pikeun pasal tujuh. Médo-Pérsia miboga dua tanduk, Yunani miboga hiji tanduk lajeng sanggeus éta aya deui opat tanduk. Éta jumlahna jadi tujuh tanduk saméméh Roma, sabab tanduk leutik kaluar tina salah sahiji opat tanduk Yunani. Dua ditambah hiji ditambah opat sarua jeung tujuh; tuluy Roma, tanduk leutik éta, jadi nu ka dalapan sarta éta téh asalna tina anu tujuh. Pantès dicatet yén dina ieu petikan, anu nétélakeun yén Roma kaluar tina salah sahiji tanduk Yunani, aya salah sahiji argumén nubuat panggedéna anu kudu disanghareupan ku Miller jeung réncang-réncang sapagaweanana dina sajarah maranéhna.

Kaum Protestan dina sajarah éta pageuh negeskeun yén tanduk leutik Roma moal bisa jadi Roma, sabab nubuat éta nétélakeun yén tanduk leutik kaluar ti salah sahiji tina opat tanduk Yunani. Ku sabab kitu maranéhna ngabantah yén tanduk leutik ngawakilan Antiochus Epiphanes, anu mangrupikeun salah sahiji raja Seleukid anu neruskeun sajarah sanggeus pamecahan kakawasaan akibat pupusna Alexander Agung. Perdebatan dina sajarah Millerite ngeunaan perkara ieu kacida gedéna, nepi ka dina bagan taun 1843 dicantumkeun bantahan kana pangajaran Protestan anu dumasar kana kanyataan yén Daniel ningali tanduk leutik kaluar ti salah sahiji tina opat tanduk Yunani, ku kituna éta moal bisa ngaidentifikasi Roma, sabab Roma henteu nurun ti Yunani. Perdebatan éta mangaruhan sakumna petikan dina kitab Daniel di mana Roma diidentifikasi. Pamadegan Protestan ogé ngawengku yén “garong ti bangsamu” dina ayat opat welas Daniel sabelas kudu jadi Antiochus Epiphanes. Ku kituna, kaum Millerite nyantumkeun dina bagan anu ku Sadérék White diidentifikasi minangka “diarahkeun ku panangan Gusti sarta teu meunang dirobah,” hiji rujukan ka Antiochus Epiphanes anu ngajelaskeun naha anjeunna teu bisa jadi karajaan kaopat éta. Naha Roma nu netepkeun titingalian sajarah kenabian, atawa naha saurang raja Seleukid anu maot leuwih ti saratus taun saméméh Kristus dilahirkeun ngawakilan kakawasaan anu nangtung ngalawan Kristus dina waktos panyaliban-Na?

Patarosan anu tiasa diajukeun nyaéta, ku naon Daniel dipintonkeun Roma kaluar tina salah sahiji tanduk Yunani, lamun Roma lain turunan langsung ti Yunani? Jawabanana nyaéta yén awal naékna kakawasaan Roma dimimitian di éta wewengkon anu baheulana mangrupa daérah Yunani, tapi ku naon nubuat éta digambarkeun ku cara anu ngamungkinkeun timbulna kabingungan éta?

Sahenteuna jawaban, salian ti pentingna nengetan di mana Roma mimiti naék, nyaéta yén tatarucingan ngeunaan Roma anu salawasna mucunghul salaku nu ka dalapan sarta asalna tina nu tujuh, dijawab ku cara ngahubungkeun Roma jeung wewengkon Yunani, supaya inti tatarucingan yén Roma téh kaasup kana nu tujuh tetep kajaga. Tatarucingan éta kacida pentingna, sanajan kaum Millerite moal kungsi tiasa ngartos konsép éta tina sudut pandang sajarah maranéhna. Kanyataan yén sakabéh rujukan boh dina bagan 1843 boh dina bagan 1850 téh mangrupa gambaran perkara-perkara anu sacara langsung dibahas dina Firman nubuat Allah, iwal ti hiji rujukan anu nekenkeun yén Antiochus Epiphanes lain kakawasaan anu nangtung ngalawan Kristus, ngajadikeun panambahan éta kana bagan kacida pentingna. Kacida matak prihatinna yén nalika Adventisme ninggalkeun dasar-dasarna, kiwari maranéhna manggihan dirina ngajar yén kakawasaan dina ayat opat welas tina Daniel sabelas nyaéta Antiochus Epiphanes, lain Roma! Maranéhna ayeuna ngajarkeun naon anu ku kaum Millerite ditolak kalawan kacida tegesna nepi ka

maranéhna ngagambarkeun pasualan éta dina bagan 1843!

Karajaan-karajaan sajarah nuduhkeun yén Roma mucunghul ka dalapan sarta asalna tina anu tujuh. “Tanduk leutik” dina pasal tujuh anu ngucapkeun “kecap-kecap anu gedé ngalawan Nu Maha Luhur” mucunghul ka dalapan sarta asalna tina anu tujuh. Tanduk-tanduk dina pasal dalapan nuduhkeun yén Roma mucunghul ka dalapan sarta asalna tina anu tujuh.

Dina artikel salajengna urang baris mertimbangkeun kumaha Roma modéren, sakumaha digambarkeun dina Wahyu tujuh belas, muncul jadi nu kadalapan sarta kaasup kana nu tujuh. Sanggeus éta urang bakal mulang deui ka Daniel dua sarta ngajentrekeun naha opat karajaan dina Daniel dua, anu mangrupa panyebutan munggaran ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab, saluyu jeung dalapan karajaan dina Wahyu tujuh belas.